

ת"פ 1290/01/18 - מדינת ישראל נגד דניאל בן דוד

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 1290-01-18 מדינת ישראל נ' בן דוד ואח'
תיק חיצוני: 8277/2017

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב דניאל בן דוד
באמצעות ב"כ עו"ד רענן עמוסי

החלטה

1. לפני בקשת הממונה על עבודות השירות להורות על הפסקה שיפוטית של עבודות השירות מכוח סעיף 51(א2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). בנוסף הוגשה בקשה על ידי שירות המבחן להורות על הפקעת צו מבחן בתיק.

רקע והליכים קודמים

2. בהכרעת דין מיום 06.03.19, הורשע המשיב על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן בתיק ת"פ 1290-01-18 בביצוע עבירת פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א1) ו-(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
3. בהכרעת דין משלימה מיום 02.03.21, הורשע המשיב על פי הודאתו בכתב אישום נוסף בתיק ת"פ 11-18-36660 בביצוע עבירת תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
4. בגזר הדין מיום 16.03.21 (כבוד השופט עמית מכליס), הוטלו על המשיב 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לצד עונשים נלווים לרבות צו פיקוח. המשיב החל לרצות את עונשו ביום 02.05.21. המשיב הזהיר כי היה ולא יעמוד בתנאי ההשמה ו/או בתנאי צו המבחן יכול ויוביל הדבר להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת המאסר מאחורי סורג ובריח. בגזר הדין קבע כבוד השופט מיכליס בין השאר:

"אודה שהתלבטתי עד מאד אם לכבד את הסדר הטיעון שהוצג, שאינו חף מקשיים. תחילה יש לציין שהרף התחתון של מתחם הענישה לו עתרה המאשימה בקשר לחלקו של הנאשם בתיק העיקרי נוטה לקולא. מעבר לאמור, ועל אף הרף, הנמוך, ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם עונש החורג בחודש אחד מרצפת

המתחם לו עתרה. נקודה נוספת אותה מצאתי כבעייתית היא סיום הליך בעונש של עבודות שירות, להבדיל ממאסר בפועל, זאת נוכח העובדה שלאחר צירוף התיק הנוסף לא ניתן לומר שמדובר במעידה חד פעמית או בשימוש בסכין בפעם הראשונה, גם אם השימוש שנעשה בסכין "רק" לצורך המחשת האיום".

5. ביום 20.10.21 נערכה "שיחת בירור" למשיב וזאת בגין היעדרות והתייצבות בלתי רציפה לרצוי העונש. בתאריך 21.11.21 נפצע המשיב במהלך עבודות השירות. ועדת רפואית שהתקיימה בעניינו קבעה כי כשיר להמשיך ריצוי העונש בעבודות שירות. ר' בעניין זה מסמכים שהוגשו ביום 26.07.22.

6. חרף החלטת הוועדה הרפואית בין התאריכים 21.11.21-08.05.21 לא התייצב המשיב להמשיך ביצוע עבודות השירות ומשך הזמן לשימוע בפני הממונה על עבודות השירות וזאת לצורך בחינת האפשרות להפסקה מנהלית של עבודות השירות. ר' בעניין זה מסמכים שהוגשו ביום 19.05.22.

7. ביום 12.12.21 הוגש כתב אישום נוסף, בת"פ 23613-12-21 (להלן: כתב האישום הנוסף), בגין ביצוע העבירות הבאות: אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין ותקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. עבירות אלו בוצעו לכאורה במהלך ריצוי עבודות השירות (בעניין זה ר' החלטות הממונה והבקשה שהוגשה לבית משפט בתגובת המדינה).

8. במסגרת הליך המ"ת בכתב האישום הנוסף הוסכם כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות ומשך קבעה כבוד השופטת וקסלר תנאים מגבילים בדמות מעצר בית בפיקוח.

9. ביום 22.02.22 הועברה בקשה מטעם שירות המבחן לדיון בתחולת צו המבחן וזאת נוכח אי עמידת המשיב בתנאי צו הפיקוח בשל התנאים המגבילים שהוטלו עליו.

10. ביום 08.05.22 הוגשה הודעת הבהרה מטעם הממונה על עבודות השירות לפיה החליט להפסיק את הליך השימוע המנהלי ולפנות בבקשה לשינוי גזר הדין נוכח כתב האישום הנוסף שהוגש נגד המשיב ועל בסיס אי התייצבות המשיב להמשיך ריצוי עונשו בעבודות שירות.

11. ביום 13.07.22 קיימתי דיון במעמד הצדדים. ב"כ המשיב הדגיש בטיעונו כי במהלך עבודות השירות נפצע המשיב עקב תאונת עבודה ולטענתו זו הסיבה לאי עמידה בתנאי צו המבחן והימנעותו מביצוע עבודות השירות. ב"כ המבקשת הדגיש כי המשיב לא עמד בתנאי צו המבחן ולא ביצע את עבודות השירות במלואם והוגש נגדו כתב אישום נוסף במהלך ביצוע עבודות השירות. הוריתי כי הצדדים יוסיפו ויעלו טיעוניהם בנושא על הכתב.

טענות הצדדים

12. המבקשת בתגובתה עתרה להפסקת ביצוע עבודות השירות וריצוי יתרת העונש במעצר מאחורי סורג וברית. נטען כי מעין בתיקים קודמים בעניינו של המשיב עולה כי קיימים מאסרים מותנים ברי הפעלה וכי הבקשה מקורה בעבירות נוספות אותן ביצע המשיב בתוך תקופת התנאי ובמהלך ריצוי עבודות השירות. עוד הוסיפה המבקשת, כי לא זו בלבד שהוגש כתב אישום נוסף מדיווח שירות המבחן עולה כי המשיב ממילא מפר את תנאי צו המבחן ודי בכך על מנת להורות על הפסקת עבודות השירות. אשר לחישוב יתרת העונש, נטען כי אין להביא בחשבון את ימי

המחלה וזאת בשל בקשת המשיב בתיק הנוסף בהליכי המעצר להתיר לו לצאת ולעבוד, בקשה המלמדת כשלעצמה, כי לא הייתה מניעה בריאותית להמשך התייצבותו של המשיב לריצוי עבודות השירות.

13. ב"כ המשיב עותר להימנע מהפקעת צו המבחן ומתן הזדמנות נוספת להשלמת ביצוע יתרת עבודות השירות. לטענת ב"כ המשיב הסיבה להיעדרויות היא פציעתו של המשיב בתאונת עבודה שאירעה במהלך תקופת ריצוי העונש במהלכה: **"התבקש המשיב לטפס על עמוד חשמל וכתוצאה מכך התחשמל, עף לאחור כשני מטרים, נחבל בראשו, בבית החזה, בבטן ובגפיים ופונה למיון בבית החולים. מיד עם הגיעו לבית החולים, הוכנס לחדר הלב"; "מדובר באדם, שבדרך נס חייו לא קופחו ובעקבות התאונה הקשה אותה עבר, מצבו הפיזי והנפשי התדרדרו"** לטענת ב"כ המשיב ייתכן וסדרת האירועים המיוחדים בכתב האישום הנוסף (שתחילתם מיד לאחר התאונה בתאריך 21.11.21) קשורים קשר ישיר להידרדרות במצבו הבריאותי-הגופני והנפשי וכי אין מדובר במעשים המונעים את המשך ריצוי עבודות השירות מאחר ואלו במדרג חומרה נמוך.

14. עוד טוען ב"כ המשיב לשיהוי בהגשת הבקשה אשר יש בו לפגוע בזכויות המשיב. לטענת ב"כ המשיב לא הוצגו מסמכים רפואיים התומכים בעמדת המבקשת ואף לא צורפה החלטת הוועדה הרפואית ומכאן יש לקבוע כי חלה פגיעה בזכות העיון ובזכות הטיעון. לטענת ב"כ המשיב ניתנה לו "הבטחה שלטונית" כי תהיה לו האפשרות להמשיך בעבודות השירות לאחר שיחלים. אקדים ואומר, טענה זו לא הוכחה ולא הוצגו אינדיקציות לתמיכה בה.

15. אשר ליתרת הימים שנותרו לריצוי העונש טוען המשיב, כי ימי ההיעדרות מעבודות השירות צריך שיבואו במניין הימים וזאת בשל העובדה כי ההיעדרות מקורה בתאונת עבודה שאירעה במסגרת השירות ובמקום השירות וזאת כלשונו של סעיף 51 לחוק העונשין.

דין והכרעה

16. סמכות להפקעת צו מבחן קבועה בסעיף 25 לפקודה ומורה כי: **"לפי בקשת הנבחן או קצין המבחן המפקח עליו רשאי בית המשפט שנתן את צו המבחן להפקיעו; הגיש את הבקשה קצין המבחן, רשאי בית המשפט לדון בה מבלי להזמין את הנבחן"**.

17. הוראות החקיקה הרלוונטיות לעניינו מפורטות בסעיפים 16 ו-20 לפקודת המבחן הדנות בשני מצבים. סעיף 16 לפקודת המבחן חל על מקרה בו הנבחן **הורשע בעבירה נוספת בתקופת המבחן**, סעיף 20 במקרה בו הנבחן **לא מילא אחר הוראה מהוראות הצו**. בשני המקרים קובעת הפקודה מספר סעדים ועונשים שבית המשפט מוסמך להטיל. סעיפים 16 ו-20 לפקודה מקיימים ביניהם מדרג של חומרה. סעיף 16 נושא חומרה יתרה מאחר והוא דן במקרה בו המשיב ביצע בתוך תקופת המבחן עבירה נוספת ובכך למעשה מעל באמון בית המשפט וגילה דעתו כי פניו אינם לשיקום ומשכך אינו ראוי עוד להקלה עונשית מסוג זה.

18. בהתאם לסעיף 20(4) לפקודה מוסמך בית המשפט להטיל עונש נוסף על העבירה המקורית במקום צו המבחן **"בהתחשב בכל עונש אחר שהוטל עליו על העבירה המקורית"**. בנוסף לכך, על בית המשפט בבואו להטיל עונש חלופי לשקול מספר שיקולים ובכללם: התקופה שחלפה מיום העמדתו של הנדון במבחן, הדרך שבה עמד במבחן ובנסיבות אי מילוי הוראות צו המבחן.

19. ב-ע"פ 7692/20 נתשה נ'מדינת ישראל (10.1.2021) קבע בית המשפט: "ככל שמשך הזמן שחלף מיום מתן גזר הדין ועד ליום ביצוע המעשים החדשים המיוחסים לעובד השירות - קצר יותר, וככל שחומרתם - גדולה יותר, כך תיטה הכף לריצוי עונש המאסר מאחורי סורג וברית, ולא בדרך של עבודות שירות" (פסקה 9). עוד נקבע כי עבודות השירות נתפסות כ-"זכות המוענקת לנאשם, בבחינת פריבילגיה, כאשר ניתנת לו האפשרות לרצות את עונשו בתנאים מקלים, תוך מתן בכורה, בעיקר, לשיקולי שיקום" וכי היא "ניתנת בגזר הדין, במבט שיקומי, צופה פני עתיד" (פסקה 10). עוד נקבע כי: "הגשת כתב אישום נגד עובד השירות, עשויה, בכפוף לנסיבות, להצביע על כך שטעמי השיקום שעמדו בבסיס העונש שנגזר עליו מלכתחילה - איבדו ממשקלם".

20. בע"פ 508/08 סטרוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.11.2008), נדון מקרה בו עובד שירות שהוטל עליו צו מבחן נעצר בעבירה אחרת עד תום ההליכים בעניינו. התביעה ביקשה מבית המשפט להפעיל את סמכותו לפי סעיף 20(4) לפקודה. ונקבע כי: "על פניה מתקיימת כאן הוראת סעיף 20(4) לפקודת המבחן, שהרי המערער לא התייצב לקיום צו המבחן, משנעצר בתיק החדש. מעצרו עד תום ההליכים בעבירה שבית המשפט המחוזי קבע קיום ראיות לכאורה לגביה בהליך המעצר, בוודאי במהות פירושו לכאורה אי קיום צו המבחן; זאת - גם אם באופן "טכני" לא בוצע הצו שלא מרצונו של המערער אלא כיוון שנעצר" [ההדגשה אינה במקור].

21. לטענת המשיב "הפרת" הוראות צו המבחן והפסקת ריצוי עונש עבודות השירות הם כתוצאה מתאונת עבודה שאירעה במהלך ריצוי עבודות השירות ומטעם זה אין מדובר בהפרה מכוונת אלא במצב דברים שאיננו בשליטתו. לא מצאתי לקבל טענה ואנמק:

א. ביום 07.12.21 נבדק מצבו הבריאותי של המשיב ונמצא כי לא קיימת מניעה להמשך ריצוי עבודות השירות. לאחר החלטה זו התקבלה בקשה במסגרת הליכי המעצר בתיק הנוסף להקלה בתנאים מגבילים לצורך יציאה לעבודה ב'אולמי קליפסו'. מכאן שלכאורה לא הייתה מניעה להמשך ריצוי עבודות השירות.

ב. על מצבו הבריאותי של המשיב ניתן ללמוד מהתעודות הרפואיות שצורפו על ידו בהם נטען באוזני הצוות הרפואי את אשר אירע: "תלונות- ב-21.11.21 במהלך עבודות השירות התחשמל ממתג. בבדיקות שבוצעו במיון ללא ממצא חריג".

ג. אירוע התאונה אף נלמד ממכתב מטעם ממונה עבודות השירות שם נכתב: "למרשך אירעה תאונת עבודה במקום העסקה בתאריך 21.11.21 זאת לאחר שבעת עבודות צביעה, נפגע ככל הנראה מחוט חשמל חשוף".

ד. העבירה הנוספת המיוחסת למבקש במסגרת כתב האישום הנוסף אשר התרחשה לכאורה בתוך "תקופת המחלה". יצוין בהקשר זה כי העבירה המיוחסת נעברה יום אחד בלבד לאחר "תאונת העבודה". ודוק, המשיב נפגע כך נראה וכפי הנטען בתאונת עבודה ושהה בחופשה ממושכת אך ועדה רפואית מטעם שב"ס התרשמה כי יכול וכשיר הוא לשוב לבצע עבודות שירות.

22. המבקש מלין על החלטת הממונה להפסיק את ההליך המנהלי ופנייתו המקבילה למסלול השיפוטי, דבר

המלמד לטענתו על כשל בהתנהלותו של הממונה וזאת בין היתר בשים לב לעובדה כי טרם התבררו פרטי האישומים המיוחסים במסגרת התיק החדש. ב- ע"פ 508/08 **איוון סטרוב נ' מדינת ישראל**, קבע בית המשפט העליון כי ייתכנו מצבים בהם בית המשפט יראה בהתנהגות נבחן אי ציות להוראות המבחן גם כאשר אשמתו טרם התבררה ואף במצב בו טרם הועמד לדין.

23. עוד טוען המבקש כי עיתוי הגשת הבקשה מלמד על שיקול דעת מוטעה. בהחלטה בעניין סטרוב בעניין זה נקבע כי: **"דומה כי העיתוי להכרעה באשר להפעלה הוא שיקול נפרד, התלוי אף הוא בנסיבות, והוא רלבנטי לשיקול הדעת המהותי באשר להטלת עונש נוסף לפי סעיף 20(4) ובאשר למידתו. לעניין העיתוי, לא הרי מקרה שבו הנוגע בדבר משוחרר ואין מקום כי "ייהנה משני עולמות", למקרה כמו בענייננו, מקום שהנוגע בדבר עצור ויש אפשרות, לפי שעה, להמתין עד שיסתיים תיקו החדש; והרי שיקול הדעת באשר לבקשה בעניין עונש נוסף לפי סעיף 20(4) כרוך, על פי לשון הסעיף, במכלול האירועים הקשורים בהפרה (ראו גם דברי ההסבר להצעה לתיקון הפקודה בעמ' 111), וטיבם של אלה יובהר במלואו במקרה דנא בתום ההליך... עיתוי הראוי לדין לפי סעיף 20(4) יהא במועד שלאחר סיום ההליך בעבירה הנוכחית, וזאת מכל מקום כל עוד המערער במעצר. כל טענות המדינה שמורות לה, כמובן, ובידה לפנות במועד המתאים לבית המשפט המוסמך. על כן איננו נעתרים לעת הזאת לבקשה."**

24. מכאן ולמעלה מהנחוץ בעניינו עולה שהפעלת הסעיף מתאפשרת גם במצב בו המשיב כלל לא נעצר במסגרת התיק החדש, כלומר במקרים בהם כלל לא נערך דיון בשאלת הראיות לכאורה במסגרת הליך מעצר. בעניין זה נקבע כי **"העדרה של דרישה ראייתי כלשהי, מושתת על ההנחה שכתב האישום הוגש על יסוד הערכת התביעה כי יש די ראיות להרשעה"** [עניין נתשה, פסקה 13; רע"ב 426/06 חווא נ' שירות בתי הסוהר, פסקה 16 (12.03.06)].

25. נוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי כל דופי או פגם בהחלטת הממונה להורות על הפסקת ההליך המנהלי שהתנהל בפניו והעברתו להכרעה במסלול השיפוטי שכן נפתח תיק נוסף בעבירה חדשה ובשים לב לתנאים המגבילים שהוטלו בגינו.

26. אף לא מצאתי לקבל את טענות המשיב בדבר פגיעה בזכויותיו בעת עריכת השימוע ואת טענותיו המקבילות לעניין הפרת **"הבטחה שלטונית"** מאחר ואלו נעדרות כל תימוכין וסותרות האחת את רעותה:

ראשית, טענת המשיב לפיה לא נערכה עימו שיחת אזהרה ובירור עובר לשימוע איננה נכונה. ביום 20.10.21 נערכה שיחת בירור עימו וזאת עקב היעדרות והתייצבות בלתי רציפה לרצוי העונש עוד קודם לתאונה הנטענת.

שנית, טענת המשיב להיעדר שיחת אזהרה ובירור עומדת בסתירה לטענה אחרת לפיה כן התקיימה שיחה וניתנה לכאורה **"הבטחה שלטונית"** כי יכול וישוב לביצוע עבודות השירות לאחר החלמתו.

שלישית, לא הובאו כל תימוכין לעניין יתר טענותיו בדבר היעדר קיומה של חוות דעת רכז המחוז וכן החלטה של הנציבה/ מפקד המחוז או להיעדר מסמכים רפואיים. אלו לא הוצגו לעיונו של המשיב מאחר ולא היו נדרשים במועד הגשת הבקשה להפסקה שיפוטית בעילה של התיק הנוסף.

רביעית, הבטחה שלטונית תהא תקפה במצב דברים בו ניכר כי ברורה וחד משמעית ועל הטוען טענה זו להוכיח כי

ניתנה הבטחה מפורשת וברורה שאינה בגדר הצהרת כוונות גרידא.

חמישית, גם אם אצא מנקודת הנחה לפיה ניתנה הבטחה שלטונית הרי שזו איננה בת תוקף נוכח הגשת כתב אישום חדש בעניינו של המשיב, עובדה העולה כדי שינוי נסיבות. במצב דברים זה אף קיימת חריגה מתחום סמכותו של נותן ההבטחה השלטונית (ככל שניתנה כזו...) ואף קיים הצדק חוקי לסטייה מהבטחה זו.

טענת המשיב בדבר שיהוי

27. טענת המשיב לשיהוי מצד המדינה בהגשת הבקשה אינה במקומה ודינה להידחות. הבקשה הוגשה זה מכבר והדיון בה נדחה לצורך הבהרת עמדת המדינה ולבקשת המשיב אשר סבר שאין די במסמכים שהוגשו לעיונו. לא זו אף זו. בחינת מועד הגשת הבקשה באופן יחסי להגשת כתב האישום הנוסף מלמדת כי מדובר בטענה שאין בה ממש.

הטענה בדבר קיזוז ימי היעדרות

28. סעיף 51 לחוק העונשין קובע כי: **"תקופת הפסקת עבודת שירות וימי היעדרותו של עובד שירות לפי סעיף זה, לא יבואו במניין ימי עבודת השירות, למעט היעדרות מסיבות רפואיות בשל תאונת עבודה שאירעה במסגרת עבודת השירות ובמקום עבודת השירות"**

29. תקנות העונשין (נשיאת מאסר בעבודת שירות), תשע"ב-2011 קובעות כי: **"ימי היעדרות מסיבות רפואיות ייחשבו במניין ימי עבודת השירות שבהם היה אמור עובד השירות לעבוד, בהתקיים התנאים שלהלן:**

7. (א) **אירעה לעובד שירות תאונה במקום עבודת השירות, ידווחו עובד השירות והמעסיק על האירוע למפקח; דיווח עובד השירות ייעשה באופן מיידי לאחר התרחשות התאונה.**

(ב) **עובד השירות יצהיר על פרטי התאונה ועל היעדרותו עקב התאונה לפי טופס 12 שבתוספת.**

(ג) **ימי היעדרות מסיבות רפואיות ייחשבו במניין ימי עבודת השירות שבהם היה אמור עובד השירות לעבוד, בהתקיים התנאים שלהלן:**

(1) **התאונה אירעה לעובד השירות במקום עבודת השירות, בזמן ביצוע עבודת השירות ובמסגרתה, דווחה למפקח כאמור בסעיף קטן (א), וניתנה לגביה הצהרה לפי סעיף קטן (ב);**

(2) **עובד השירות אושפז בבית חולים בשל תאונת העבודה או המציא אישור רפואי לפי טופס 13 שבתוספת על כך שניידותו נפגעה ושאינו יכולתו להגיע למקום עבודת השירות, או שנבדק על ידי רופא שירות בתי הסוהר ונקבע כי אינו יכול לבצע את המוטל עליו במקום עבודת השירות או במקום עבודת שירות חלופי, שהממונה רשאי לשלוח אותו אליו בהתאם להוראות תקנה 11; עובד השירות ימציא את האישורים האמורים לא יאוחר משבעה ימים מיום**

תחילת ההיעדרות, אלא אם כן מצבו הרפואי אינו מאפשר זאת."

30. לטענת המשיב ימי ההיעדרות מעבודות השירות צריך שיבואו במניין הימים וזאת בשל העובדה כי ההיעדרות נבעה מתאונת עבודה שאירעה במסגרת השירות ובמקום השירות. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות. מעיון במסמכים עולה כי לא הייתה מניעה להמשך ביצוע עבודות השירות והיה זה המשיב שבחר לא להתייצב להמשך ריצוי עבודות השירות על אף החלטת הועדה הרפואית שניתנה בעניינו.

31. עוד עולה מהמסמכים שהמשיב לא שיתף פעולה עם הממונה ולא העביר מסמכים רפואיים ו/או אחרים כפי שנדרש.

32. לא זו אף זו, במהלך תקופת מעצרו הגיש המשיב בקשה לצאת ממעצר הבית לצורך עבודה.

33. המשיב אף לא עמד בתנאי צו המבחן ולפיכך עתר שירות המבחן להפקיעו ולגזור עונשו מחדש.

34. בעת"א 40856-09-17 תורג'מן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.05.18) נדחתה עתירה להורות לממונה להכיר בימי מחלת העותר מאחר ולא התקיימו התנאים שנקבעו בתקנות לצורך הכרה בתקופת היעדרות בשל תאונת עבודה. וכך נקבע:

"מבחינה מהותית, נדרש קיומו של תנאי אחד מתוך 3 תנאים חלופיים שמפורטים בסעיף 7(ג)(2): התנאי האחד הוא אשפוז בבית חולים בעקבות התאונה; התנאי השני הוא פגיעה בניידות בעקבות התאונה, עד כדי חוסר יכולת להגיע למקום עבודת השירות, והתנאי השלישי הוא קביעה של רופא מטעם המשיב כי עובד השירות אינו יכול לבצע את המוטל עליו, לא במקום עבודת השירות הנוכחי, ואף לא במקום חלופי למקום הנוכחי."

לא זו אף זו:

"האפשרות לנכות את ימי היעדרות קיימת רק כאשר מדובר בתאונת עבודה, וגם זאת, אך ורק כאשר מתקיימים התנאים שנקבעו בתקנה 7 לעיל. לכן, למרות העובדה שרופאים שונים העניקו ברוחב לב ימי מחלה לעותר, ועל אף העובדה שגם רופא תעסוקתי סמך ידו בדיעבד על קביעות אלה, ואף הגדיל לעשות והוסיף שלושה חודשים תמימים של חופשת מחלה, למרות שחלפו כבר כמעט שלושה חודשים ממועד התאונה, אין די בכל אלה בכדי לאפשר את ניכויים של ימי המחלה הללו מתקופת עבודות השירות, מקום שלא התקיימו התנאים שנקבעו לכך בתקנה האמורה."

ודברים אלה יפים לעניינו.

סיכומים של דברים הוא אפוא כלהלן:

א. אני מחליט להפקיע את צו המבחן שהוטל על המשיב בגזר הדין שניתן בתיק זה.

ב. אני קובע כי המאסר לרצוי בעבודות שירות יופסק לאלתר.

ג. אני דוחה את בקשת המשיב לניכוי ימי מחלתו מתקופת המאסר שנקבעה ו/או שנותרה.

מהבקשה עולה כי עתירת המאשימה עניינה ריצוי יתרת הענישה מאחורי סורג ובריח חלף צו המבחן שהופקע וכך אני מורה. המשיב ירצה את מניין ימי המאסר שנותרו כפי המפורט בבקשת הממונה על עבודות שירות מאחורי סורג ובריח.

מורה על עיכוב ביצוע החלטתי זו למשך 30 יום שימנו מהיום. בתום תקופה זו, ככל שלא תורה ערכאה שיפוטית מוסמכת אחרת יתייצב המשיב לרצוי יתרת עונשו בכלא הדירים עד השעה 08:30.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים ולממונה על עבודות השירות ותודיע לב"כ הצדדים טלפונית.

ניתנה היום, כ"ו אב תשפ"ב, 23 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים ו/או המשיב.